

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

*Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!*

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No.5.

(454.)

Vol. 20.

satellite **1-416**

Thursday,

March 11,

2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Pondělní káva s Antonínem Kubálkem

Můj přítel Augustín Dobrovodský, který byl znám tím, že dokázal za jeden víkend udělat až sedm hepeninků, přišel jednou s myšlenkou, že hospodské rozhovory by měly být tématické. Dle jeho názoru energie a moudrost mizí naprosto nezaznamenaná a tudíž nezužitkována. Při tom tyto rozhovory za zaznamenání a zachycení stojí.

Zatímco hra na klavír Antonína Kubálka je zachycená na gramofonových deskách, kazetách a cédéčkách, jeho vyprávění na zachycení čekají. Nejde jen o historiky, ale i o filosofii někoho, kdo hrál na předních světových festivalech, kdo vychoval desítky žáků, kdo premiérově uvedl skladby mnoha současných hudebních skladatelů.

Jako nehudebník vzhlížím s úctou ke každému, kdo dokáže zahrát cokoliv na jakýkoliv hudební nástroj. Pamatuji se, že jsme jednou po nějakém koncertě ukázali Jiřímu Stivínovi vrbovou píšťalu, kterou někdo amatérsky vyřezal. Ten se na ni chvíli díval, pak do ní dvakrát fouknul, aby si zjistil tóny, nadechl se a zapískal na ni *El Condor Pasa*.

Jelikož hudbě nerozumím, hrozně nerad se pouštím do rozhovorů o hudbě a pokud ano, tak proto, že se chci něco dovědět o tomto světě, který je pro mne něco jako čtvrtý rozměr. Něco, co existuje, ale co nechápu a čemu nerozumím.

Tondu Kubálka znám od té doby, co jsem přišel do Kanady, myslím, že jsme se potkali v nějaké hospodě a pak jsem ho potkal o pár dnů později v autobusu. Pochopitelně si mne nepamatoval, ale tam jsme se teprve seznámili.

Jelikož umělci cítí jakousi solidaritu mezi sebou a určitou náklonnost jeden k druhému, stalo se po čase, že moje žena přišla s projektem, že udělá Antonínův portrét. I stalo se.

1. leden je zajímavý tím, že se v tento den narodil můj přítel Jan Hrabina a moje sestřenice Jana Severová. Oba trpí tím, že jejich okolí má pravidelně kocovinu ještě z předchozího roku a jejich narozeniny se málokdy oslavují. 1. ledna bývá většinou novoroční deprese.

Letos však tyto chmury zahnal pozvání na kachničku od Kubálkových. Antonín je nejen výborným klavíristou, ale i skvělým vypravěčem a kuchařem. Jak posilvínovský večer ubíhal a Antonín vyprávěl, tak nějak se zrodila myšlenka, něco z toho zachytit.

Mezitím však Antonín odjel s Karolínou do Prahy dělat zkoušky na HAMU a projekt se opět vytrácel do neznáma. Minula dvoje Nokturna a přiblížil se okamžik, kdy bude na letošních třetích *Nokturnech* hrát jeho dcera Karolína. Pokud někdo očekává, že bude hrát na housle, tak je na omylu. Antonín to jako otec vysvětlil v minulém čísle. Pokud někdo očekává, že to bude Slovanský tanec d-dur Antonína Dvořáka, je rovněž na omylu. To jsem pro změnu zvorál já. Jedná se o Slovanský tanec c-dur, op. 46.

Tak tedy jsme se konečně minulé pondělí sešli a jelikož bylo dopoledne, nahradili jsme pivo kávou a Antonín začal vysvětlovat, jak to s těmi houslemi je.

Podle teorie Karolíny, jí housle zabíraly spoustu času. Podle Antonínovy verze jí housle žádný čas nemohly zabírat, protože na ně hrála maximálně hodinu, a to ještě nebylo každý den. Navíc na ně hrála krásně, ale necítila se s nimi dobře. Jak mi v zápětí žaloval otec, jsou housle od toho okamžiku na knihovně a muselo by

ANTONÍN KUBÁLEK, BORIS KRAJNÝ A KAROLÍNA KUBÁLKOVÁ PŘI NOKTURNECH U SV. VÁCLAVA V ŘÍJNU 2009
PŘÍŠTÍ NOKTURNA S KAROLÍNOU KUBÁLKOVOU BUDOU V NEDĚLI 14. BŘEZNA 2010 O 17 HODINĚ.

FOTO: M. GABÁNKOVÁ

dojít k velkému obratu, aby se k nim vrátila, ale to už je podle náročného otce pozdě.

Karolína začínala s klavírem, protože tam je pevný tón, zatímco u houslí se ten tón musí hledat. Ucho se musí naučit rozeznávat celý tón od půltonu, musí přesně rozpoznávat intervaly. Pokud má někdo základ, pak to jde velice snadno a lze přesehat na jiný nástroj. Začínat u strunných nástrojů či dechových nástrojů je obtížnější.

„Bylo jí pět a půl roku a začínala u mé kolegyně Mariny Geringas, která je vynikající s malými dětmi, protože u dětí je správný základ nejdůležitější. I ten nejlepší talent se dá totiž v začátku zmrzačit a pak již se to nedá napravit. Důležité je držení ruky, kvalita úhozu, aby do toho nemlátila jako do jitrnic. To všechno se musí učit od začátku. Je to podobné, jako když se někdo nenaučí na začátku psát na psacím stroji všemi deseti, pak se to těžko učí. U malých dětí to potřebuje nesmírnou trpělivost, kterou já sám nemám. Marina je třeba nutí hrát dva tóny celou půlhodinovou lekci a za týden totéž znovu. Tato metoda totiž odhalí kvalitu dítěte, jestli bude trpělivé nebo jestli ztratí o klavír zájem. Co dále vyžaduje, aby tam při každé hodině byl někdo z rodičů a tak tam musela vždy být s ní moje manželka Pat. Rodiče musí vědět, co učitel chce. Děti si většinou nic nepamatují nebo si vymýšlejí a pak je nutné, aby rodiče cvičili s dětmi. Nevýhodou této metody je, že si učitelka vybírá pouze děti, jejichž rodiče znají něco z muziky, protože třeba rodiče, kteří neumějí číst noty by s ní nemohli spolupracovat. Díky této metodě dá všem

dětem perfektní základy. Ze začátku to byly dvě lekce po půlhodině týdně. My jsme museli zaručit, že bude každý den hrát. Ne že by Karolína chtěla. To snad nechce ani dnes. Pořád není v tom stavu, že by bez muziky nemohla být.“

Na otcovu kritiku jsem reagoval otázkou, jak to bylo s ním v minulém století, když začínal.

„S klavírem jsem začínal mnohem později. Podle mne nezáleží na tom, jestli se začne v pěti nebo v deseti, já začal dokonce v jedenácti. Marina Geringas dokazuje opak; tvrdí, že děti musí začít co nejdříve. Podle mne se ruce dítěte stále vyvíjejí, rostou a repertoár dítěte se musí někde zastavit, protože ruce na to nestačí. Dítě nemůže zahrát Rachmaninův koncert, protože nebyl napsán pro desetileté děti a pokud je to nevhodná hudba, může to dítěti zničit ruce. Nemyslím si tedy, že to hraje velkou roli, jestli se začne v pěti, v deseti nebo v jedenácti jako jsem začal já, ale možná, že jsem byl výjimkou. Když si poslechneš některé skladby od Mozarta, které napsal v šesti, sedmi letech, tak to poznáš, že to bylo šestileté, sedmileté dítě s malými prsty, že pro dospělého muzikanta je to nesmírně jednoduché, ale je obdivuhodné, že to dává smysl, že to má formu a myšlenku. Myslím si, jako nevěřící Tomáš, že mu s tím hodně pomohl tatínek.

Tady byl v Hollywoodu taky nějaký Rakušan, taky Vídeňák, a taky Wolfgang, ale Eric Wolfgang Korngold; dělal hudbu k řadě filmů. V triadvaceti letech napsal

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 6